

MARY HIGGINS CLARK

POLIBKY SMUTNÝM DÍVKÁM

Copyright © 2019 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Translation © Nikola Polzerová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu KISS THE GIRLS AND MAKE
THEM CRY

vydaného v roce 2019
nakladatelstvím Simon & Schuster
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-379-6

*Na věčnou památku Johna Conheeneyho,
mého úžasného manžela*

Poděkování

Opět nastal čas nadepsat „Konec“ na závěr nové knihy.

Snažit se vyličit dobrý příběh je stejnou měrou výzva i radost.

Kéž by se čtenáři do knihy pohroužili už při čtení první kapitoly a s uspokojením doputovali až ke stránkám epilogu.

Nyní bych ráda poděkovala pár nepostradatelným lidem, bez nichž by tohle nebylo možné.

Michaelu Kordovi, který je mým redaktorem více než čtyřicet let a který je i nadále mým vzorem. Děkuju ti, Michaeli.

Marysue Rucciové, šéfredaktořce nakladatelství Simon & Schuster, která svými postřehy a návrhy dělá příběhy lepšími.

Kevinu Wilderovi za jeho uvážlivé rady týkající se detektivů a pořádkových složek.

Mému synu Daveovi, jenž se mnou text procházel slovo za slovem až do konce.

Mé snaše Sharon za její neocenitelnou pomoc při korekturách.

V neposlední řadě svým drahým čtenářům. Doufám, že jste si užili čtení příběhu stejně jako já jeho psaní.

*S pozdravem a požehnáním
Mary*

Prolog

12. října

Gina Kaneová se protáhla v sedadle u okna. Její přání bylo vyslyšeno. Dveře letadla se zavíraly, letušky se připravovaly na start a prostřední sedadlo zůstalo prázdné. A tak tomu mělo být následujících šestnáct hodin přímého letu z Hongkongu na letiště JFC v New Yorku.

Štěstí měla i na pasažéra sedícího u uličky. Jakmile se připoutal, hodil do sebe dva prášky na spaní. Oči měl zavřené a tak to mělo zůstat dalších osm hodin. Skvělé. Potřebovala si utřídit myšlenky, nikoliv nezávazně tlachat.

Na tuto cestu se její rodiče chystali více než rok. Překypovali nadšením, když jí volali, že zaplatili zálohu a „zavázali se k odjezdu“. Pamatovala si, jak matka s oblibou říkávala: „Chceme to podniknout, než se z nás stanou nemohoucí starci.“

Představa, že je dostihne stáří, se zdála nepatřičná. Oba milovali pohyb v přírodě, v jednom kuse chodili na túry, procházeli se a jezdili na kole. Jenže při jedné z matčinych pravidelných kontrol si doktor všiml jakési „abnormality“. Neoperovatelný rakovinový nádor. Byl to šok. Její zdravotní stav se rapidně zhoršil za necelé čtyři měsíce.

Po pohřbu otec nadnesl dlouho plánovaný výlet. „Zruším to. Když si představím ostatní dvojice z turistického kroužku, bude příliš depresivní vyrazit na cestu sám.“ Gina se dlouho nerozmýšlela. „Tati, ty pojeděš a nebudeš v tom sám. Já pojedu s tebou.“ Celých deset dní se společně procházeli vesničkami nepálského pohoří. Po přiletu do Hongkongu se rozdělili a otec nasedl na přímý let do Miami.

Bylo velmi snadné udělat správnou věc. Otec si výlet užil od začátku do konce. A ona zrovna tak. Ani jednou svého rozhodnutí nelitovala.

Jenže kam se poděla její schopnost učinit správné rozhodnutí a udělat první krok, když byl do toho zapletený Ted? Takový hodný chlap. Oběma jim bylo třicet dva let. V nejmenším nepochyboval, že s ní chce strávit zbytek života. Ačkoliv jej mrzelo, že budou dlouho od sebe, líbilo se mu, že bude otci dělat garde. „Rodina by měla být vždy na prvním místě.“ Tuto větu opakoval pokaždé, když se musela účastnit řady setkání s jeho početným příbuzenstvem.

Přestože měla spoustu času na přemýšlení, stále netušila, jak mu odpovědět. Zasloužil si vědět, kam jejich vztah směřuje. *Kolikrát ještě můžu říct „Potřebuju jen trochu času“?*

Jako obvykle se její úvahy dostaly do mrtvého bodu. Zatoužila po rozptýlení, proto otevřela iPad a přihlásila se na e-mail. Obrazovku zaplavily příchozí zprávy, dohromady jich bylo devadesát čtyři. Několikrát uhodila do klávesnice, aby se e-maily seřadily podle jmen odesílatelů. Žádná odpověď od CRyan. Překvapená a zklamaná klikla na novou zprávu a začala psát:

Zdravím C, doufám, že jste obdržel/a e-mail, který jsem Vám poslala před deseti dny. Ráda bych se dozvěděla víc o Vaší „příšerné zkušenosti“. Prosím, co nejdříve mi napište.

*S pozdravem
Gina*

Než e-mail odeslala, za jméno ještě připsala své telefonní číslo.

Jediná další zpráva, kterou otevřela, přišla od Teda. Myslela si, že ji v ní zve na večeři, aby si promluvili. Po přečtení se jí však zmocnila směsice úlevy a zklamání.

Ahoj Gino,

počítám dny, kdy tě konečně uvidím. A bohužel budu muset počítat i nadále. Banka mě najala na jeden zvláštní projekt, a kvůli němu dnes večer odjíždím do LA. Budu pryč minimálně týden. Neumíš si představit, jak mě to trápí.

Slibuju, že ti to hned po návratu vynahradím. Zítřka si zavoláme.

*S láskou
Ted*

Z reproduktoru se ozval hlas, který cestujícím oznámil, že letadlo je připraveno ke vzletnutí, a nařídil, aby veškerá elektronická zařízení byla vypnuta. Gina odložila iPad, zívla a hlavu opřela do polštáře.

Zatímco usínala, měla stále na mysli onen e-mail, který na její adresu dorazil před deseti dny a který měl její život vystavit velkému nebezpečí.

První část

1. kapitola

Ginin byt se nacházel na rohu Dvaasmdesáté ulice a West End Avenue. Dostala jej od rodičů poté, co odešli do penze a přestěhovali se na Floridu. Byl prostorný, se dvěma pokoji a poměrně rozměrnou kuchyní. Přátelé, kteří se mačkali v titěrných špeluňkách a ateliérech, jí ho tiše záviděli.

Odhodila tašky do ložnice a mrkla na hodinky. 23.30 v New Yorku, 20.30 v Kalifornii. Rozhodla se, že nadešel čas zavolat Tedovi. Hovor přijal po prvním zazvonění.

„Nazdárek, cizinko.“ Hlas měl hluboký a láskyplný, až se z něj Gině podlomila kolena. „Tolik se mi po tobě stýská.“

„Mně po tobě taky.“

„Štve mě, že musím týden trčet v LA.“

Několik minut nezávazně konverzovali, pak se rozloučil se slovy: „Sotva jsi přijela. Je mi jasné, že jsi vyčerpaná. Mě zase čeká několik schůzek. Zavolám ti, až se situace uklidní.“

„Domluveno,“ souhlasila.

„Miluju tě.“

„Já tebe taky.“

Jakmile Gina hovor ukončila, uvědomila si, že Tedův nečekaný odjezd do Kalifornie jí hraje do karet. Samozřejmě se těšila, až ho uvidí, na druhou stranu byla vděčná, že může ještě chvíli pustit z hlavy rozhovor, na nějž nebyla připravená.

Když o půl šesté ráno vyšla ze sprchy, překvapilo ji, jak dobře se cítí. V letadle prospala téměř osm hodin a další čtyři si dopřála po návratu domů. Naštěstí nepocítovala typické známky úmorného jet lagu, se kterým se potýká většina lidí po dlouhém letu ze západu na východ.

Nemohla se dočkat, až se vrátí do práce. Poté, co na Bostonské univerzitě úspěšně vystudovala žurnalistiku, se s nadšením chopila práce asistentky v předměstském plátku na Long Islandu. Snižující se rozpočet přinutil služebně starší autory odejít, a ona během roku začala psát hlavní články.

Její pojednání na téma obchodu a financí zaujala redaktora novin *Vaše peníze*. S potěšením přeskočila k nově vznikající společnosti a spokojeně do nich přispívala celých sedm let. Klesající zájem o tisková periodika a zdoluhavý příjem z reklamy si však vybral svou daň. Tři roky po zániku těchto novin se stala novinářkou na volné noze.

Přestože si užívala svobodu ve výběru témat, která ji zajímala, stýskalo se jí po stabilní výplatě a zdravotní péči, kterých se jí dostávalo, když byla zaměstnaná. Mohla si sice vybrat, o čem psát, v konečném důsledku však od ní její článek musel někdo koupit.

Magazín *Empire Review* jí hodil záchranný kruh. Při návštěvě rodičů na Floridě se od jejich přátel doslechla o tom, že jejich osmnáctiletého vnuka během zvrhlého přijímacího rituálu na vysoké škole ocejšchovali žhavým železem a na stehno mu vypálili písmena řecké abecedy.

Univerzita se k incidentu nevyjadřovala. Největší sponzoři z řad bývalých absolventů hromadně vyhrožovali, že univerzitu přestanou poskytovat dary, jestliže proti klubu nazvanému „Řecký život“ ostře nezakročí.

Empire Review po článku okamžitě skočil. Vyplatili Gině tučnou zálohu a poskytli štědrý rozpočet na cestu a další náklady. Odhalení v novinách spustilo senzaci. Mluvílo se o něm ve večerním zpravodajství celostátní televize, a dokonce tomu byl věnován pořad *60 minut*.

Díky úspěšné reportáži o tajném bratrstvu si udělala jméno na poli investigativní žurnalistiky. Rázem ji zaplavily e-maily s „tipy“ od donašečů a lidí, jež tvrdili, že vědí o úžasných skandálech. Pár z nich vyústilo v články, kterým věnovala čas a které se dočkaly vydání. Důležité bylo rozlišit mezi poskytovateli pravdivých informací a cvoky, zhrzenými bývalými zaměstnanci a konspirátory.

Gina zkontrolovala čas. Zítra se měla setkat s šéfredaktorem magazínu. Charles Maynard konverzaci obvykle zahajoval slovy: „Tak Gino, o čem bychom rádi psali nyní?“ Na vymyšlení dobré odpovědi měla zhruba dvacet čtyři hodin.

Rychle si natáhla džíny a hřejivý rolák. Nanesla lehký make-up a prohlédla si svůj odraz ve vysokém zrcadle. Jako by vypadla z oka své matce, jež se stala královnou plesu na Michiganské státní univerzitě. Oči dál od sebe, spíš zelené než hnědé, a jemné rysy. Díky kaštanovým vlasům po ramena působila vyšší, než odpovídalo jejím sto sedmdesáti třem centimetrům.

Spokojená se svým vzhledem vložila mražený bagel do topinkovače a uvařila si kávu. S připravenou snídaní zasedla ke stolu u okna. Viděla ranní slunce, jež se sotva stačilo přehoupnout přes horizont. V tuto denní dobu si nejvíce uvědomovala ztrátu matky a cítila, jak čas kolem ní ubíhá tryskem.

Jakmile se usadila na svém oblíbeném místě, otevřela notebook a sledovala, jak se jí před očima odvíjí vlna nepřetčených e-mailů. Nejprve se zaměřila na zprávy, které přišly po jejím přihlášení v letadle. Nic důležitého. Co huř, nic od CRYan.

Pak zkontrolovala příchozí zprávy, které obdržela za poslední týden a půl, když se procházela místy, jež snad jako poslední na světě neposkytují WiFi připojení.

Vzkaz od ženy z Atlanty, která prý může dokázat, že recyklovatelný kaučuk používaný při stavbě školních hřišť způsobuje dětem zdravotní potíže.

Žádost, aby následující měsíc vystoupila na akci ASNA – Amerického sdružení novinářů a autorů.

E-mail od muže, jenž tvrdil, že vlastní část lebky prezidenta Kennedyho, která je od jeho pitvy považována za ztracenou.

Přestože jeho znění znala téměř z paměti, vrátila se o několik e-mailů zpět a klikla na ten, jenž obdržela v den odjezdu na dovolenou.

Dobrý den, Gino, myslím, že nás během studií na Bostonské univerzitě nikdo nepředstavil. Promovala jste pár let ode mě. Hned po škole mě čekalo místo v REL News. Jeden z nadřízených mi připravil příšernou zkušenost. (A nejen mně.) Teď se bojím, že o tom budu mluvit. Nabídli mi finanční vyrovnání. Nechci se o tom v mailu více rozepisovat. Můžeme se sejít?

Gina se snažila rozpomenout, proč jí jméno CRyan přišlo povědomé. Nechodila do školy s nějakou Courtney Ryanovou?

Zprávu si přečetla ještě dvakrát. Bála se, aby něco nepřehlédla. REL News představovala oblíbenou mediální společnost z Wall Street. Její ústředí sídlilo na rohu Padesáté páté ulice a Avenue of the Americas, neboli Šesté avenue, jak jí místní přezdívali. Za dvacet let se z malé skupiny kabelových stanic stala národní velmoc, která ve sledovanosti předčila CNN a pomalu dotahovala obchodního lídra, televizi Fox. Jejich heslem bylo: „REálné zprávy, nikoliv jako ty ostatní.“

Okamžitě ji napadlo, že jde o sexuální obtěžování. Počkej, napomenula se. Vždyť ani nevíš, zda „CRyan“ je muž nebo žena. Jsi reportérka. Nepředbíhej. Srovnej si fakta. Existoval jediný způsob, jak se dozvědět pravdu. Znovu si otevřela svou odpověď.

Zdravím, paní Ryanová / pane Ryane, velmi ráda bych si s Vámi promluvila o té „příšerné zkušenosti“, kterou zmiňujete. Odjízďím ze země a nějakou dobu budu bez přístupu k internetu, ale 13. října jsem Vám opět k dispozici. Jak asi víte, bydlím a pracuji v New Yorku. Kde žijete vy? Těším se na Vaši odpověď. S pozdravem, Gina.

Obrátila pozornost k ostatním e-mailům, nedokázala se však na ně soustředit. Vážně jsem doufala, že budu mít více informací, pomyslela si, když si vzpomněla na zítřejší schůzku v magazínu.

Možná jí nechala hlasovku, zažehl v Gině plamínek naděje. Když nastoupila do letadla, baterce zbývalo jen pár procent, a než přiletěla do New Yorku, mobil se zcela vybil. Vždyť přece do e-mailu připsala své telefonní číslo.

Gina doběhla do ložnice, mobil odpojila z nabíječky a vrátila se do kuchyně. Zmáčkla tlačítko a přivedla ho zpátky k životu. Zběžně prohlédla seznam zmeškaných hlasových zpráv, žádná z nich však nepatřila neznámému číslu.

První byla od její nejlepší kamarádky Lisy. „Ahoj, děvče. Vítej zpátky. Těším se, až mi o tom vašem výletu všechno povyprávíš. Doufám, že naše dnešní večere platí. Musíme zajít do té nové restaurace ve Village zvané Ptačí hnízdo. Mám další skvělý případ. Uklouznutí a pád. Klientka uklouzla na kostce ledu, která na zem spadla barmanovi, jenž u pultu zrovna protřepával martini. Nohu má zlomenou natřikrát. Chci trochu upustit páru.“

Gina se zahihňala. S Lisou byla vždycky velká legrace.

Ostatní byly marketingové hovory, které vymazala, aniž by si je poslechla.

2. kapitola

Gina jela metrem čtyři zastávky na Čtrnáctou ulici. Odtud pěšky urazila tři bloky k budově Fisk, ve které měl magazín pronajaté třetí až sedmé patro.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji člen ochranky, když prošla bezpečnostním skenerem. Série nedávných událostí donutila magazín zpřísnit podmínky. „Všichni zaměstnanci i návštěvy musí projít vstupní kontrolou. Bez výjimek.“

Gina vkročila do výtahu a zmáčkla číslo sedm – patro vyhrazené pro vedoucí pracovníky a redakci. Jakmile vystoupila, přivítal ji známý hlas. „Ahoj, Gino. Vítej zpět.“ Jane Patwellová, dlouholetá administrativní asistentka jí potřásla pravicí. Podsaditá padesátnice, jež neustále naříkala nad velikostí svých šatů. „Pan Maynard už na tebe čeká v kanceláři.“

Pak ztišila hlas a spiklenecky na ni mrkla. „Je u něj nějaký pohledný muž. Nevím, kdo to je.“

Jane byla přirozená dohazovačka. Gině lezlo na nervy, že se neustále snaží ji s někým seznámit. Měla sto chutí odvětit: „Možná je to sériový vrah.“ Místo toho však zůstala zticha a jen se usmála. Následovala Jane do rozlehlé rohové kanceláře, která patřila Charliemu Maynardovi, dlouholetému šéfredaktorovi magazínu.

Charlie nesesedl za stolem. Nacházel se na svém oblíbeném místě za konferenčním stolem u okna a k uchu tiskl mobil. Měřil zhruba sto osmdesát centimetrů, měl vystupující pupek a ve tváři připomínal barokního andělíčka. Šedivé vlasy si sčesal na stranu a brýle na čtení nasadil na temeno. Jednou se ho jeden kolega zeptal, jak se udržuje v kondici. Charlie si pomohl citátem od George Burnse: „Chodím po pohřbech svých přátel, kteří rádi běhali.“

Když Ginu spatřil, zamával a ukázal na židli naproti sobě. Vedle něj seděl onen pohledný muž, o kterém mluvila Jane.

Než ke dvojici došla, nováček se postavil a natáhl k ní ruku. „Geoffrey Whitehurst,“ pravil s jemným britským přízvukem. Byl o něco vyšší než Charlie, se souměrnými rysy, jimž dominovaly pronikavě tmavě hnědé oči a stejně zbarvené vlasy. Hezká tvář v kombinaci s atletickou postavou vzbuzovala přirozený respekt.

„Gina Kaneová,“ odpověděla, přestože její jméno už určitě znal. Nejspíš čerstvý čtyřicátník, napadlo ji, když se posadila na židli, kterou pro ni odsunul.

Charlie naráz hovor ukončil. Gina se k němu přitočila. „Charlie, omlouvám se, že jsem zmeškala tvoji narozeninovou oslavu.“

„Tím se netrap, Gino. Sedmdesátka je nová padesátka. Všichni jsme si to užili. Vidím, že s Geoffreym ses už seznámila. Dovol mi, abych ti vysvětlil, o co tu jde.“

„Gino, než Charlie začne,“ skočil mu do řeči Geoffrey, „chci vám říct, že vaši práci velmi obdivuji.“

„Děkuji,“ hlesla Gina, v rozpacích, co bude následovat. A pak přišel šok.

„Po více než čtyřiceti pěti letech v novinovém průmyslu jsem se rozhodl pověsit práci na hřebík. Moje žena chce trávit více času s vnoučaty na západním pobřeží a já souhlasil. Geoff po mně pomalu přebírá agendu a od této chvíle s tebou místo mě bude spolupracovat on. Zaměstnance uvědomím příští týden, proto bych ocenil, kdyby sis tu novinu zatím nechala pro sebe.“

Odmlčel se, aby Gině poskytl trochu času, načež dodal: „Měli jsme štěstí, že se nám Geoffa podařilo přetáhnout ze společnosti Time Warner. Doteď svou kariéru budoval výhradně v Londýně.“

„Oběma vám gratuluji, Charlie a Geoffrey,“ řekla Gina automaticky. Uklidňovalo ji, že jí Geoffrey již stihl vyseknout poklonu.

„Nebudeme si tykat?“ navrhl pohotově.

Charlie pokračoval. „Gino, než se při investigaci dobereš uspokojivého závěru, trvá to obvykle několik měsíců, proto jsem na naši pravidelnou schůzku rovnou pozval i Geoffa.“ Odkášlal si. „Takže, o čem bychom rádi psali nyní?“

„Mám několik nápadů,“ uvedla Gina a z tašky vytáhla malý notes, „ráda bych slyšela váš názor.“ Výrok směřovala k oběma mužům. „Vyměnila jsem si několik e-mailů s bývalou asistentkou newyorského senátora. Jak asistentka, tak senátor už ve funkci nepůsobí. Asistentka tvrdí, že mi může poskytnout důkaz usvědčující senátora z ovlivňování výběrového řízení a padělání smluv výměnou za tučnou hotovost a další odměny. Je v tom však zádrhel. Asistentka požaduje dvacet pět tisíc dolarů, a to ještě předtím, než vůbec otevře pusu.“

Geoff se chopil slova jako první. „Z vlastní zkušenosti vím, že lidé, kteří sdílí informace za peníze, nejsou příliš spolehliví. Příběh nafouknou a příkrášlí, protože stojí o bohatství a publicitu.“

Charlie se ušklíbl. „Myslím, že i ty nejnáruživější obdivovatele albánské korupce už podobné články k smrti nudí. A souhlasím s Geoffem – vyplácet zdroj není dobrý nápad.“

Ukázal na Ginin notes. „Co tam máš dál?“

„Tak dobře.“ Gina zalistovala stránkami. „Ozval se mi dlouholetý pracovník přijímací kanceláře na Yaleu. Tvrdí, že školy Ivy League se mezi sebou dohodly na finanční pomoci, kterou plánují nabídnout jednotlivým uchazečům.“

„V čem je problém?“ nechápal Geoff.

„Je to na hraně mezi stanovenou cenou a koluzí. Student je ten, kdo prohloupí. Je to podobné, jako když společnosti v Silicon Valley mezi sebou podepsaly gentlemanskou dohodu, že se navzájem nebudou přetahovat o vývojáře. Společnosti z toho profitovaly, protože ani těm největším talentům nemusely ze strachu z konkurence zvyšovat platy. Vývojá-

ři si vydělali méně, než by si mohli vydělat, kdyby jim byla nabídnuta vyšší finanční odměna.“

„Škol z Ivy League máme osm, je to tak?“ zeptal se Geoff.

„Ano,“ přikývl Charlie. „A každá z nich pojme v průměru šest tisíc vysokoškoláků. To znamená čtyřicet osm tisíc z celkových dvaceti milionů studentů. Nejsem si jistý, zda naše čtenáře bude zajímat hrstka vyvolených, které trochu ošidili na stipendiu. Jestli chcete slyšet můj názor, myslím, že v těch předražených palácích se utrácí nemalé peníze.“

Charlie vyrostl ve Filadelfii a chodil na Pensylvánskou státní. Vůči státním univerzitám byl vždy velmi loajální.

Na nového šefa musím určitě dělat skvělý dojem, posteskla si Gina a znovu zalistovala notesem. Snažila se zůstat nad věcí. „Tento případ je úplně na začátku.“ Pověděla jim o e-mailu, upozorňujícím na „příšernou zkušenost“ v REL News a rovněž odrecitovala svou odpověď.

„Takže uplynulo deset dní od poslední interakce a ty stále nemáš žádnou odezvu?“ ubezpečoval se Charlie.

„Ne, a dnes je to už jedenáct dní.“

„Tahle CRyan. Dokázala jsi o ní něco zjistit? Je důvěryhodná?“ vyzvídal Geoff.

„Souhlasím s tvým předpokladem, že CRyan je žena, ale jisti si být nemůžeme. Samozřejmě, že mě hned napadlo, že to bude další z případů hnutí MeToo. Ne, nevím o ní víc, než prozrazuje v e-mailu, ale instinkt mi napovídá, že tento případ stojí za to.“

Geoff si s Charliem vyměnili pohled. „Co si o tom myslíš?“

„Kdybych byl tebou, velmi by mě zajímalo, co má CRyan na srdci,“ odpověděl Charlie. „A bude snazší si s ní promluvit, než podepíše vyrovnání.“

„Dobře, Gino, dej se do práce,“ souhlasil Geoff. „Ať už je kýmkoliv – přestože jsem přesvědčen, že máš co do činění se ženou – sejdi se s ní. Chci slyšet, jaký na tebe udělá dojem.“

Gina kráčela chodbou k výtahu a v duchu se modlila: „Hlavně ať se z CRyan nevyklube nějaký psychopat!“

3. kapitola

Za normálních okolností by si Gina našla čas, aby oceni-la krásy a zvuky města, jež milovala. Při vstupu do metra se usmála, jelikož si vzpomněla na svou spolubydlící z prvního ročníku vysoké. Marcie pocházela z malého města v Ohio a jednou se jí zeptala, zda bylo „náročné“ vyrůstat v New Yorku. Gina otázce nerozuměla. Milovala cestování metrem i autobusem a jejich systém měla v malíku už od svých dvanácti let. Nato se zeptala Marcie, zda nebylo *náročné* vyrůstat na místě, kde se v případech potřeby cestování musí člověk výhradně spoléhat na rodiče.

Zastavila se v krámku na rohu Broadwaye a koupila si mléko a suroviny na přípravu sendviče. Jelikož se u vedlejšího Starbucksu netáhla fronta lidí, vkročila dovnitř a objednala si své oblíbené vanilkové latte. K jejímu bytu zbýval blok a půl a ona se během cesty zcela pohroužila do nového případu.

Jakmile vyložila nákup, s kávou v papírovém kelímku zasedla ke stolu a poklepala na počítač, aby jej probrala ze spánkového režimu. Klikla na e-mail od CRyan. Šlo o googlovský účet, ale na tom ve finále příliš nezáleželo. Po četných útocích byl na technologické společnosti vyvinut tlak, aby více zabezpečily soukromí svých uživatelů. Google mi odhalit identitu CRyan v žádném případě nepomůže, povzdechla si Gina.

Poněkolkáté si přečetla úsek textu, který jako jediný poskytoval nějaké vodítko: *Myslím, že nás během studií na Bostonské univerzitě nikdo nepředstavil. Promovala jste pár let ode mě.*

CRyan zjevně ví, v jakém roce jsem promovala, napadlo Ginu, a nejspíš jsme se na kampusu potkávaly. *Pár let* znamená víc než jeden, zároveň to však musí být méně než čtyři, jinak bychom se ve škole minuly. To znamená, že CRyan

promovala dva až tři roky *přede mnou* nebo dva až tři roky *po* mně.

Gina se opřela v židli a upila kávu. Když pracovala na případu se žhavým železem, Jižní univerzita jí při vyšetřování házela klacky pod nohy. Kdykoliv je požádala o kontaktní informace členů bratrstva nebo fakultních poradců, zarytě odmítali spolupracovat.

Jenže tentokrát byly ve hře jiné okolnosti. Terčem nebyla Bostonská univerzita, tamních pracovníků se šetření vůbec netýkalo. Potřebovala pouze zjistit totožnost vlastníka jedné e-mailové adresy.

Kéž by to bylo tak snadné, posteskla si. Pakliže neměli v systému uloženou ženinu aktuální adresu, bude je muset požádat o daleko větší laskavost. Jenže soukromí bylo v dnešní době svaté. „Nu což,“ řekla nahlas. „Zkusit se musí všechno.“

4. kapitola

„Bostonská univerzita, záležitosti absolventů. Jak vám mohu pomoci?“ Mužský hlas na druhé straně linky zněl rázně a energicky. Gina odhadovala, že má co do činění s mužem kolem padesátky.

„Dobrý den, jmenuji se Gina Kaneová. Promovala jsem před deseti lety. Mohu se zeptat, s kým mluvím?“

„Mé jméno je Rob Mannion.“

„Ráda vás poznávám, pane Mannione –“

„Prosím, říkejte mi Robe.“

„Děkuji, Robe. Potřebovala bych, abyste mi pomohl zjistit určité informace.“

„Srazy jednotlivých tříd jsou zveřejněny na našich webových stránkách. Dám vám adresu.“

„Ne, kvůli tomu nevolám. Ráda bych se spojila s někým, kdo navštěvoval bostonskou univerzitu v podobné době jako já.“

„To by neměl být problém. Jak se daná osoba jmenuje a v jakém roce promovala?“

„Má to malý háček,“ zdráhala se Gina. „Neznám její celé jméno. Mám jen e-mailovou adresu. Snad byste mohl –“

„Proč jí tedy jednoduše nenapíšete a nezjistíte, co potřebujete?“

Gina se snažila zachovat věčný tón. „Ujišťuji vás, že mě to taky napadlo.“ Nebyla si jistá, kolik toho může volajícímu prozradit. Někteří lidé odpovídali na otázky reportérů s nadšením, jiní se uzavřeli a necekli ani slovo. „Má otázka zní – pokud vám dám e-mailovou adresu, můžete mi sdělit, zda máte o vlastníkovi oné e-mailové adresy nějaké informace?“

„Soukromé informace sdílet nemůžeme.“

„Tomu rozumím,“ hlesla Gina, „ale na to jsem se neptala. I kdybyste je se mnou *nemohl* sdílet, chci jen vědět, zda ty informace *máte* k dispozici.“

„Velmi neobvyklý požadavek,“ zkonstatoval Rob. „Zkusím to prověřit. Dejte mi chvíli, abych se dostal do databáze. V jakém roce daná osoba promovala?“

„Nevím jistě,“ odpověděla Gina, „ale věřím, že to bylo v jednom z následujících let.“ Vyjmenovala roky, ve kterých CRyan školu pravděpodobně dostudovala.

„Budu muset projít jednotlivě každý rok,“ povzdechl si Rob. Míra podráždění v jeho hlase ztlačně vzrostla.

„Velmi si toho vážím,“ zapředla Gina.

„Dobře, už to vidím. Neobjevuje se v prvním roce, ani ve druhém, zrovna tak ve třetím, čtvrtém, pátém ani šestém. Mrzí mě to, ale zdá se, že vám přece jen nepomůžu.“

„Obecně vzato, disponujete aktuálními e-mailovými adresami absolventů?“

„Snažíme se, abychom měli k dispozici nejaktuálnější údaje. Ve většině případů jsme však zcela odkázáni na ochotu jednotlivých absolventů. Pakliže začnou používat nový

e-mail a se starým se rozloučí, odpověď je záporná. To samé platí o adresách bydliště a telefonních číslech.“

„Máte stále rozkliknutý poslední rok, o který jsem vás žádala?“

„Ano.“

„Můžete mi říct, kolik studentů s příjmením Ryan toho roku promovalo?“

„Velké procento našich studentů je irského původu.“

„Já vím,“ přikývla Gina. „Jsem jedním z nich.“

„Tento hovor už trvá nevhodně dlouhou dobu, paní Kaneová.“

„Říkejte mi Gino. A Robe, vážně si cením vaší trpělivosti. Než zavěsíte, ráda bych s vámi ještě probrala výzvu, kterou jsem ze školy obdržela, týkající se kampaně na získávání financí.“

„To je od vás milé,“ odvětil Rob přívětivějším tónem.

O patnáct minut později jí Rob poslal rozsáhlý seznam studentů s příjmením „Ryan“, jež promovali v požadovaném rozmezí šesti let. A z jejího bankovního účtu odešel příspěvek ve výši tři tisíce dolarů.

5. kapitola

Gina si pozorně prohlédla seznam absolventů. Napravo od studentova jména – křestního, případně prostředního jména a příjmení – byl vymezen prostor pro další informace: datum narození, trvalé bydliště, zaměstnavatel, e-mail, telefonní číslo, jméno manželky či manžela. Brzy zjistila, že Rob se nemýlil, když tvrdil, že žádnému z uvedených studentů nepatří kýžená e-mailová adresa.

Pomocí klávesových zkratk jména zkopírovala a vložila na novou stranu. Za šest let jich promovalo sedmdesát jedna, přičemž žen bylo nepatrně více než mužů.

Nato vyjmula všechna, jejichž příjmení znělo Ryan a jejichž křestní jméno začínalo na „C“ a přesunula je na začátek seznamu. Bylo jich čtrnáct: Carl, Carley, Casey, Catherine, Charles, Charlie, Charlotte, Chloe, Christa, Christina, Christopher, Clarissa, Clyde a Curtiss.

Gina soubor vytiskla a pomocí zvýrazňovače podtrhla ženská jména. Nebyla si jistá jménem „Casey“, proto zkontrolovala prostřední jméno. „Riley“. Tak by se rovněž dala pojmenovat žena stejně jako muž, povzdechla si. Casey pro jistotu zařadila mezi ženy.

Pak se zarazila, protože jí hlavou proběhla znepokojivá myšlenka. E-mail její kamarádky Sharon se skládal z písmena „S“, po kterém následovalo příjmení. Jenže „Sharon“ bylo její prostřední jméno. Křestní znělo „Eleanor“. Kdyby tímto způsobem hledala kamarádkinu adresu, hledala by ji pod špatným jménem. „Prosím, ať tvoje křestní jméno začíná na C,“ zaprosila tiše.

Ginu napadlo, že s užším výběrem by jí mohl pomoci facebook. Natukala do něj první zvýrazněné jméno: Carley Ryanová. Dle očekávání na ni vyskočil tucet žen stejného jména. Vyhledávaný výraz upravila na „Carley Ryanová, Bostonská univerzita“. Dostala čtyři shody, ale ani jedna z žen nezapadala do požadované věkové kategorie. Zkusila to znovu, tentokrát do kolonky vepsala „Carley Ryanová, REL News“, ale marná snaha.

Chtěla stejné kolečko vyhledávání aplikovat i na další ze jmen, když vtom se zamyslela. CRyan podle svých slov s REL News zažila „příšernou zkušenost“. Kdyby se to samé přihodilo Gině, zmiňovala by se o firmě na *svém* facebookovém účtu? Nejspíš ne. Navíc existovala šance, že člověk, jehož potká nepříjemná událost, se stáhne do ústraní. Nebo třeba patřila mezi jedince, kteří sociální síť jednoduše nepoužívají.

Gina to chvíli zvažovala, ale pak nápad poslat všem devíti ženám e-mail pustila z hlavy. Vždyť CRyan její zprávu z neznámého důvodu už více než týden úspěšně ignorovala. Proč by jí měla zrovna dnes odpovédět? Vytáhla mobil a natukala do něj telefonní číslo Carley Ryanové.

„Prosím?“ Žena, jež hovor přijala, byla zjevně ve středním věku.

„Dobrý den, mluvím s paní Ryanovou?“

„Ano.“

„Jmenuji se Gina Kaneová. V roce dva tisíce osm jsem promovala na Bostonské univerzitě.“

„Znála jste mou dceru Carley? Byla ročník dva tisíce šest.“

„Upřímně si nepamatuji, že bychom se s Carley někdy potkaly. Píšu článek o absolventech Bostonské univerzity, kteří se uchytili ve zpravodajství. Pracovala někdy Carley pro televizní společnost, jako například REL News?“

„Ach, moje Carley určitě ne,“ uchechtla se žena. „Podle ní je sledování televize ztráta času. Pracuje jako instruktorka venkovních sportů. Aktuálně vede kurz jízdy na kánoi v Coloradu.“

Poté, co Gina Carley vyškrtla ze seznamu, zadívala se na ostatní jména a připojená telefonní čísla. Nešlo dopředu určit, která čísla patřila absolventům a která jejich rodičům.

Vytočila další číslo. Casey hovor přijala po prvním zazvonění. Hned po škole prý začala studovat právnickou fakultu a pak se nechala zaměstnat v Chicagu. Další slepá ulička.

Catherine musela zanechat hlasovou zprávu.

Z Charlie se vyklubal muž, který se věnoval účetnictví.

Číslo na Charlottu mělo předvolbu 011. Bydliště Londýn, Anglie. Gina zkontrolovala čas. V Anglii bylo o pět hodin víc. Na telefonát ještě nebylo pozdě. Po druhém zazvonění se ozvala žena ve středních letech s britským přízvukem. Sdělila Gině, že její dcera po promoci přijala místo v pojišťovací agentuře *Lloyd's v Londýně, kde pracuje dodnes*.

Chloe zanechala vzkaz.

Clarissina matka jí dopodrobna vysvětlila, že její dcera se provdala za svou středoškolskou lásku, porodila čtyři krásné děti a pouhý rok pracovala v Pittsburghu, než se rozhodla, že se stane matkou na plný úvazek. Nezapomněla dodat, že ona sama to v životě měla úplně naopak. „Pracovala jsem téměř deset let, než jsem usoudila, že je čas založit rodinu. Přestože Clarisse to takto může vyhovovat, nemyslíte si, že by ženy měly alespoň pět let obětovat profesnímu životu, budovat kariéru a zvyšovat si sebevědomí, než se zcela uváží k plotně? Já jsem se to Clarisse snažila vysvětlit, ale myslíte si, že mě poslouchala? Samozřejmě že ne. Já –“

Zpětný hovor od Chloe Gině poskytl milosrdnou výmluvu rozhovor ukončit. Chloe studovala na lékařské fakultě a nyní získala postgraduální stipendium na clevelandské klinice.

Číslo na Christu bylo odpojeno.

Courtney byla zrovna na obědové přestávce. Udělala si magisterský titul a pak se rovnou vrhla do školství.

Gina se snažila zapudit pocity zklamání a podívala se na dvě zbylá jména – Catherine a Christina. Nevěděla, jak pokračovat, proto vstala a připravila si sendvič.

6. kapitola

Gina, posilněná obědem, si prohlédla adresy dvou zbývajících studentek. Poslední uvedené bydliště u Christiny bylo Winnetka, Illinois, luxusní předměstí asi dvacet pět kilometrů od Chicaga. Vyhledala si tamní předvolbu – 224 nebo 847. Christinin číslo začínalo 224. Neztrácela naději a na číslo zavolala. Ozval se veselý hlas a energicky ji pozdravil. Gina tou dobou znala své úvodní představení z paměti.

Christinin přátelský tón se vmžiku změnil na vzteklý křik. „Takže ty mi voláš, abych ti pomohla s nějakým článkem,

který má opěvovat Bostonskou univerzitu? Na to se vykaš-li a radši napiš o tom, co mám na srdci já. Moji rodiče se poznali při studiu na bostonské škole. Nenašla bys dva odda-nější absolventy. Každý rok posílali univerzitě nemalé pří-spěvky, podíleli se na bezpočtu akcí. To samé jsem po studiu dělala i já. A pak, o pět let později, se na univerzitu přihlá-sil můj mladší bráška. Ve třídě patřil mezi premianty. Byl kapitánem lakrosového týmu. Účastnil se veškerých aktivit. Zkrátka kluk k pohledání, a oni ho odmítli. ‚Z vaší oblasti se přihlásilo mnoho kvalifikovaných uchazečů.‘ Nic víc na to neřekli. Po tom všem, co jsme pro ně s rodiči udělali! Pro-kaž mi laskavost a už mi nikdy nevolej.“

Hlasité prásknutí signalizovalo konec hovoru. Gina se uchechtla. Kdyby se s ní Christina tak rychle nerozloučila, mohla jí dát číslo na Roba Manniona. Určitě by si skvěle rozuměli, zasmála se.

Gina zírala z okna. Dostávala se do samých slepých uliček. Catherine Ryanová podle Roba bydlela na adrese Peachtree City, Georgia. Když však prošla online databází dané oblas-ti, žádná z žen stejného jména nesdílela požadovaný věk.

Nevěděla, co si počít. Mohla vyčkat, dokud CRyan neod-poví na její hlasovou zprávu. Něco jí radilo, aby ve svém snažení nepolevovala, aby našla jiný způsob, jak se s Cathe-rine spojit.

Rob jí vysvětlil, že do databáze ukládají aktuální úda-je v případě, že jim je absolventi poskytnou. Znamenalo to, že starých adres se zbavují? Nebo má univerzita stále údaje o dívčiných rodičích?

Vytočila Robovo číslo a téměř okamžitě uslyšela jeho hlas. Když se představila, rázem ho přešla nálada. „Za chví-li mě čeká důležitý telefonát.“

Gina věděla, že si musí pospíšet. „Catherine Ryanová žije podle posledních informací v Georgii. Na volání však

nereaguje. Ráda bych se alespoň spojila s jejími rodiči. Nemáte náhodou k dispozici její původní adresu, když ještě u nich bydlela?“

„Musel bych projít starší databáze. Snad to najdu dříve, než mi začne ten telefonát.“

Zatímco ůkal do klávesnice, tiše hláskoval ženino jméno. „Dobře, už se to otevírá. Tady je to. Forest Drive číslo 40, Danbury, Connecticut. A tímto se s vámi musím rozloučit.“

7. kapitola

Gina se proklikala na stránky města Danbury a našla záznam o Justinovi a Elizabeth Ryanových. Adresa bydliště se shodovala s adresou, kterou jí poskytl Rob. Bylo jim šedesát pět a šedesát tři let. Klidně by tedy mohli mít potomka ve věku třiceti let, napadlo Ginu. Instinkt reportéra jí radil, aby se na místo vydala osobně a nevsázela na telefonní spojení.

Jízda chladným podzimním dnem byla příjemná a silnice prakticky opuštěná. Díkybohu za Waze, pomyslela si, zatímco navigace naváděla její pronajaté auto pryč z města směrem k pěknému předměstí v jižním Connecticutu s luxusními domy na rozlehlých pozemcích.

Když zazvonila, ve dveřích se objevila šedesátnice s prošedivělými vlasy. Při pohledu na Gininu vizitku znervózněla, ale pak se usmála a vysvětlila, že s manželem onen dům od Ryanových asi před rokem koupili a že bohužel nezná jejich aktuální adresu.

Tolik tedy k přesnosti online databází, zachmuřila se Gina. Než se stačila otočit k odchodu, všimla si na sousedově trávníku přitlučené cedule s nápisem NA PRODEJ. Rychle se obrátila zpátky na novou majitelku, která stále postávala ve dveřích.

„Poslední otázka,“ slíbila. „Koupili jste ten dům prostřednictvím realitního makléře?“

„Ano, koupili.“

„Pamatujete si jeho jméno?“

„Ano, můžu vám dát jeho vizitku.“

Podle navigace makléř sídlil jen o pár kilometrů dál. Odbíjela pátá hodina a Gina se modlila, aby byl ještě ve své kanceláři. Musela se hlídat, aby při průjezdu městem nepřekročila povolenou rychlost.

Jeho kancelář se nacházela na hlavní ulici, obklopená čistírnou, lahůdkářstvím, kadeřnictvím a obchodem se sportovními potřebami. Ve výloze byly vylepené fotografie nejrozumnějších nemovitostí. Držela si palce, aby měli otevřeno. Sáhla po klice a ta bez námahy povolila. Jen co vkročila dovnitř, ze zadní místnosti k ní přistoupil podsaditý plešatý muž kolem šedesátky.

Očividně jej zklamalo, že nepřišla kvůli koupi domu, ale když zmínila Ryanovy, rázem si pustil pusu na špacír. „Milá rodina,“ začal. „Znám je od doby, kdy jejich děti byly ještě takhle malé. Mrzelo mě, že se stěhují, ale Elizabetina artritida se pořád zhoršovala. Nakonec se rozhodli, že s tím musí něco udělat a začali se rozhlížet jinde. Zvažovali Naples i Sarasotu, ale nakonec zvolili Palm Beach. Myslím, že se rozhodli správně. Ukázali mi, jaký dům se chystají koupit. Já jim výběr schválil. Přestože jsem tamní oblast navštívil jen párkrát, podle mě nemovitost získali za velmi slušnou cenu. Nově zrenovovaná, prostorné místnosti, druhá koupelna v pokoji pro hosty. Co víc si přát? Mrzí mě, že se odstěhovali. Dobří lidé, jestli chápete, co tím myslím.“

Agent se odmlčel, aby se nadechl, a Gině se povedlo přerušit jeho monolog. „Nepamatujete si náhodou jména jejich dětí?“

„Tak schválně. Přísahám, že stárnu. Dřív jsem si dokázal vybavit všechna jména bez zaváhání. Ale teď už ne. Nějaký čas to trvá.“ Zamračil se a chvíli přemýšlel. „Počkejte vteřinku.

Začínám si vzpomínat. Chlapec se jmenoval Andrew. Dívka byla Cathy. Moc hezké děti. Musí jim už táhnout na třicet. Tak ještě jednou. Jasně, už to mám. Jejich syn se jmenuje Andrew a dcera Catherine. Říkali jí Cathy.“

„Netušíte, jak se její jméno píše? Chci říct, začíná na C, nebo K?“

„To vím přesně. Začínalo na C. C-A-T-H-E-R-I-N-E.“

C. Ryan, pomyslela si Gina. Iniciála byla tedy správná.

O tři minuty později se konečně dopracovala k aktuální adrese Ryanových v Palm Beach i jejich telefonnímu číslu.

Sedla do auta, nastartovala a v tu chvíli se zarazila.

Než aby volala okamžitě a riskovala, že ji při hovoru budou rušit okolní zvuky dopravy nebo špatný signál, rozhodla se, že zavolá až z domova. Zpáteční cesta z Danbury se zdála nekonečná. Musela si připomínat, že vstávala brzy a že za sebou měla dlouhý den.

Když se vrátila domů, hodiny ukazovaly čtvrt na osm večer. S radostí si nalila sklenku vína, usadila se do křesla v jídelně a natáhla se po sluchátku k pevné lince.

Na druhé straně se ozval mužský hlas. „Rezidence Ryanových.“

Gina mu zopakovala to samé, co sdělila realitnímu makléři. Že s Cathy chodila na Bostonskou univerzitu a že by se s ní ráda setkala. Než Andrew Ryan znovu promluvil, dal si pořádně načas. „Přátelila jste se s mou sestrou?“

„Nebyly jsme si příliš blízké, ale chtěla bych s ní navázat kontakt.“

„Cathy měla minulý týden na dovolené na Arubě nehodu, při které přišla o život.“

Gina zalapala po dechu. „To jsem nevěděla. Je mi to nesmírně líto.“

„Děkuji. Samozřejmě jsme z toho všichni v šoku. Nikdy by nás to nenapadlo. Cathy si vždy počínala velmi opatrně a byla prvotřídní plavkyní.“

„Chtěla bych vám prozradit, proč vlastně volám. Ale pocho-
pím, pokud se to nyní nehodí. Jestli chcete, zavolám –“

„Ne, to je v pořádku. Jak vám můžu pomoci?“

Gina zaváhala. „Jsem novinářka a doufala jsem, že mi
Cathy pomůže s jedním článkem. Než zajdu do detailů,
musím se zeptat – pracovala někdy pro REL News?“

„Ano, pracovala.“

„Jak dlouho?“

„Tři roky. Pak odešla pracovat pro jeden magazín
v Atlantě.“

„Kdy jste Cathy viděl naposledy?“

„Asi před dvěma týdny. Naše matka slavila narozeniny,
proto jsme oba přijeli na víkend do Palm Beach.“

„Kdy přesně se oslava konala?“

Když Andrew Ryan odpověděl, Gina provedla krátký
výpočet.

„Cathy mi e-mail odeslala v den matčiných narozenin.
Přečtu vám ho.“

Andrew poslouchal a Gina předčítala. Poté vysvětlila, že
se zrovna chystala na dlouhý výlet, proto Cathy slíbila, že se
jí ozve, jakmile se vrátí domů.

„A po té první zprávě se vám už neozvala?“

„Ne, stálo mě velké úsilí, než jsem ji našla.“

Rozhostilo se mezi nimi krátké ticho. „Na oslavě se mi
zdálo, že Cathy něco trápí. Byla nezvykle tichá. Chtěla si se
mnou o něčem promluvit, ale pak řekla: ‚Probereme to, až se
vrátím z Aruby.‘ Měla přijet za pět dní.“

„Nevíte, zda se stýkala s někým z bývalých kolegů z REL
News?“

„Myslím, že s pár lidmi zůstala ve spojení.“

„Neznáte náhodou jejich jména?“

„Jedna kolegyně byla z New Yorku. Na jméno si nevzpo-
mínám. Možná ho někde najdu. Po té nehodě jsem zajel na
Arubu pro sestřiny osobní věci, včetně mobilu a notebooku.“

Zkusím se do nich podívat. Určitě si její jméno vybavím, až ho někde uvidím napsané.“

„Moc si toho vážím.“

„Dejte mi své číslo. Zavolám vám hned, jakmile něco zjistím.“

Vyměnili si telefonní čísla a pak se jí Andrew tiše zeptal: „Máte představu, co sestra myslela tou příšernou zkušeností?“

„Zatím ne, ale mám v úmyslu to zjistit.“

8. kapitola

Po telefonátu s Andrewem Ryanem Gina dlouho seděla bez hnutí a rozhovor si zpětně přehrávala v hlavě. Chtěla mu položit ještě spoustu otázek. Natáhla se pro notes a začala si je sepisovat.

Cathy nastoupila k REL News hned po škole. Bylo jí dvacet dva let. Podle bratra zde pracovala další tři roky. Takže onu „příšernou zkušenost“ prožila mezi dvacátým druhým až dvacátým pátým rokem. Velmi mladá a zranitelná, pomyslela si Gina.

Na podrobnosti nehody se nevyptávala. Zmínil, že uměla dobře plavat, takže k tomu nejspíš došlo ve vodě. Stalo se to na Arubě. Cestovala s přítelem? Kamarádkami? Sama?

Aruba. Není to to stejné místo, kde bylo vyhlášeno pátrání po Natalee Hollowayové, poté co se na ostrově ztratila během středoškolského výletu, pořádaného na oslavu maturity?

Proběhlo nějaké vyšetřování? Pokud v tomto případě přece jen *nešlo* o nehodu, jak by měla dále postupovat?

Gina odstrčila židli a postavila se na nohy. Vzpomněla si, že se má za dvacet minut sejít s Lisou v Ptačím hnízdě.